ਡਾ. ਐਸ.ਆਰ. ਟੈਸੀ ਜੋਸ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਕੇਰਲ ਰਾਜ

(ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 961 ਦੇ 2018)

01 ਅਗਸਤ, 2018

[ਏ. ਕੇ. ਸੀਕਰੀ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫ੍ਰੋਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਓਫੈਂਸਜ਼ ਐਕਟ, 2012 –

ਸੈਕਸ਼ਨ 19(1) ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਸੈਕਸ਼ਨ 21(1) – ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜਬਰ ਦੌਰਬੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ – ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ – ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 201 ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਧਾਰਾ 34 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19(1) ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਧਾਰਾ 21(1) ਦੇ ਤਹਤ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ – ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਡਾਕਟਰ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸਨ – ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੇ ਸੰਕਰਮਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ – ਫੈਸਲਾ: ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਤਹਤ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰੇ – ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ – ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜਬਰ ਦੌਰਬੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ – ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ – ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰੱਖਦੀ – ਮੱਲੂਮਾਤ ਦੀ ਮੰਗ ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਦੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਮਾਮਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ – ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਵਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਗਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ – ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ 1860 – ਧਾਰਾ 201 ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਧਾਰਾ 34

ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ – ਗਿਆਨ – ਮਤਲਬ –

ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ:

1. ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜੋ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫ੍ਰੋਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਓਫੈਂਸਜ਼ ਐਕਟ, 2012 ਦੇ ਤਹਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਾਮਲਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜਬਰ ਦੰਰਬੱਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਡਿਊਟੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਡਿਲਿਵਰੀ ਕਰਵਾਏ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇੱਕ ਪੈਡੀਐਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਲਈ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਖ਼ਲੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰੱਖਦੀ। [ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 7, 8 ਅਤੇ 12] [483-ਗ-ਹ; 484-ਏ-ਬ; 485-ਬ-ਸ]

ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੂਰਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ, ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਕਰਮਣ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰਦਰਾਜ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫ੍ਰੋਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਓਫੈਂਸਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾਓਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ "ਗਿਆਨ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਚੱਲ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਡਿਲਿਵਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਥੋਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਗੇ ਕਿ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ,

ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਲੈਥ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਗਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। [ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 9, 13 ਅਤੇ 14] [484-ਡੀ-ਈ; 485-ਬ-ਸ] ਏ ਐੱਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਅਤੇ ਹੋਰ v. ਸਟੇਟ ਆਫ ਕੇਰਲਾ (2004) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 576 : [2004] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 44 – ਸੰਦਰਭਿਤ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਸੰਦਰਭ

[2004] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 44 ਸੰਦਰਭਿਤ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 10

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 961 ਸਾਲ 2018।

ਕੇਰਲਾ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ, ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਵਿੱਚ 20.12.2017 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ, Crl. MC ਨੰਬਰ 5129 ਸਾਲ 2017 ਵਿੱਚ। ਵਕੀਲਾਂ ਬਾਸੰਤ ਰ., ਕੇ. ਐੱਨ. ਬਾਲਗੋਪਾਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਡਾ. ਹਰਸ਼ਵੀਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ਼ਰਮਾ, ਪੰਕਜ ਕੁਮਾਰ, ਰਾਗੇਂਥ ਬਾਸਨ, ਮਿਥੁਨ ਵਰਘਿਸ਼, ਮਿਸ. ਨਾਮਿਤਾ ਵਾਹੀ, ਮਿਸ. ਲਿਜ ਮੈਥਿਊ, ਵਿਪਿਨ ਨਾਇਰ, ਪੀ. ਬੀ. ਸੁਰੇਸ਼, ਅਭਯ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਏ. ਪੀ. ਮੁਕੁੰਦਨ, ਅੰਸ਼ੁਮਾਨ ਬਹਾਦੁਰ, ਕਾਰਥਿਕ ਜੈਸ਼ੰਕਰ, ਵਿਪਿਨ ਨਾਇਰ, ਵਕੀਲ ਪਾਰਟੀਜ਼ ਲਈ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ

ਏ. ਕੇ. ਸਿਕਰੀ, ਜੱਜ

1. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 1 ਅਗਸਤ, 2018 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ: “ਛੋਟਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ।
2. ਅਸੀਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ।
3. ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਇਲ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕਮੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਾਰਨ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਨਕਲ ਪਾਰਟੀਜ਼ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।”
4. ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਗਏ।
5. ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫ੍ਰੋਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਓਫੈਂਸਜ਼ ਐਕਟ, 2012 (ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ POCSO ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਤ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 460 ਸਾਲ 2017 ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੇਰਲਾ, ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੇ ਕੋਲ ਪੇਂਡਿੰਗ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਨੰਬਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

3, 4 ਅਤੇ 5. ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ (IPC) ਦੀ ਧਾਰਾ 201 ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਧਾਰਾ 34, ਪੋਕਸੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਰਾਇਡ ਵਿਥ ਧਾਰਾ 21(1) ਅਤੇ ਜੁਵੈਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75 ਦੇ ਤਹਤ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

4. ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ 2016 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ, ਜਬਰ ਦੰਰਬੱਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੇਟ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਨੂੰ। ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਰਭਵਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਤਰ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ, ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਦਰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਇੱਕ 66 ਸਾਲ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਗਾਇਨੇਕੋਲੋਜਿਸਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡਿਲਿਵਰੀ ਕਰਵਾਈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਇੱਕ ਪੈਡੀਐਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਡਿਲਿਵਰੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3, ਇੱਕ 69 ਸਾਲ ਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

5. ਇਹ ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਬਰ ਦੰਰਬੱਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੋਕਸੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਤਹਤ ਸ਼ੱਕੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

“ਧਾਰਾ 19**(1)** ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, 1973 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ), ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ—
(1) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁਵੈਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ; ਜਾਂ

(2) ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ।

(2) ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹਰ ਰਿਪੋਰਟ—

(1) ਇੱਕ ਦਰਜ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ;

(2) ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਇੰਫਾਰਮੈਂਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ;

(3) ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

(3) ਜੇਕਰ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਤ ਰਿਪੋਰਟ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਧਾਰਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬੱਚਾ ਉਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਮਝ ਸਕੇ।

(4) ਜੇਕਰ ਸਮੱਗਰੀ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚਾ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਨੁਵਾਦਕ ਜਾਂ ਅਰਥਜਾਣਕ, ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਐਸੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਐਸੀ ਫੀਸਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ।
(5) ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁਵੈਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਰੰਤ ਐਸੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ੈਲਟਰ ਹੋਮ ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਚਵਵੀਹ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
(6) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁਵੈਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੇਰੀ ਦੇ, ਪਰ ਚਵਵੀਹ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਲਾਈ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੇਗੀ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਰਟ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਦਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ।
(7) ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਚੰਗੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿਵਿਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ, ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

6. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਭਯਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨੂੰ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗਾ।

7. ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਦੋਸ਼ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਲੱਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੇ।

8. ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਜ਼ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ, ਐਸਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਵੱਲੋਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ, ਜਬਰ ਦੈਰਬੱਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਦਰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਡਿਲਿਵਰੀ ਕਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੈਡੀਐਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ।

9. ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਪੂਰਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਇਹ ਗਣਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਅਲੋਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਤਹਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਕਾਰੀ ਦੇਵੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸ਼ਬਦ "ਜਾਣਕਾਰੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਨਵੈਸਟਿਗੇਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਨਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

10. "ਜਾਣਕਾਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਏ. ਐਸ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਿਸਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਿਕ ਅਵਸਥਾ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਬ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਮਿਸਟਰ ਬਸੰਤ ਆਰ. ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੋ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ 9:15 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਪੇਟ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ 9:25 ਵਜੇ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਨੂੰ 9:15 ਵਜੇ ਤੋਂ 9:25 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਰ ਜਬਰ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਬਾਲਿਗ ਸੀ

(2004) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 576

11. ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਨੂੰ 5:30 ਵਜੇ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਸੋਪਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ/ਇਲਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

12. ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਹਰ ਪੇਸ਼ੇਂਟ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੋਂ ਬੇਖਬਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 7 ਫਰਵਰੀ 2017 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

13. ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲੋੜੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਘਟਨਾ ਹੋਈ ਹੈ।

14. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਸਬੂਤ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘੰਮਣੀਆਂ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਕੇਵਲ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਧਾਰਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸੈਸ਼ਨ ਮਾਮਲੇ ਨੰਬਰ 460 ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ ਚਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਿਵਿਆ ਪਾਂਡੇ - ਅਪੀਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- **ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।**

Megha Tak

Advocate Megha Tak